

ЛЪЖЕЦЪ ГОШО

Много лъжци има по свѣта. Защо да не лъже и Гошо? Най-после, какво отъ това че лъже. И тъй, единъ день събра Гошо приятелитѣ си въ двора и започна:

— Вие не знаете какви голѣми мрѣнки има въ рѣката. Единъ день хванахъ една ей такава — има отъ тукъ чакъ ей тамъ до стобора и май че има и отвждъ стобора да остане опашката ѝ.

А пъкъ знаете ли, какво направихъ онзи день? — продължи Гошо. — Взехъ пушката и тръгнахъ на ловъ.

— Ама безъ куче ли? — попита го единъ приятель.

— Разбира се, че безъ куче. Защо ми е куче? Азъ отивахъ да бия не зайци и яребици, а мечки, вълци и лисици. Та отидохъ азъ въ гората. Гледамъ насреща ми се задава единъ вълкъ. Вдигнахъ пушката, застреляхъ го и го турихъ въ чантата. Сложихъ отново пушката на рамо и продължихъ по-нататъкъ. Изглежда, че следъ като убихъ вълка, всички мечки се изплашиха, защото не срѣцнахъ нито една. Но нещешъ ли, изкочи насрѣща ми лъвъ. Вдигнахъ пушката и „бумъ“, убихъ го. Взехъ го, турихъ го въ чантата. Сложихъ отново пушката на рамо и тръгнахъ. Не извървѣлъ и сто крачки — ето насрѣща ми слонъ. Вдигнахъ пушката, прицелихъ се...

— Чакай, Гошо, — прекъсна го единъ отъ приятелитѣ му, — добре си се прицелилъ, убий го, ама не го слагай въ чантата, защото ще се скъса вече тя...

Тодоръ Харманджиевъ

